
PRVÁ SÉRIA NAHRÁVOK

(nahraté medzi osemnástym aprílom
a šestnástym májom 2015)

Mal som sa otočiť a odísť, nechať čiernu príšeru na pokoji. Hnusná, prekliata vec! Iste, po vojne je každý generál. Lenže ako som mal, doríti, vedieť, kam ma objav privedie? A keby len mňa... Skurvené oceľové dvierka, ako som mohol tušiť, čo je za nimi?!

Chcel som iba trochu kešu navyše, myslel som si, že zhrabnem zopár starých cenností, ktoré strelím v záložni za rohom alebo v starožitníctve na námestí. Kto mohol tušiť, že tam namiesto toho nájdem... Ani neviem, ako to nazvať, chápeš?

Takže poporiadku, pekne od začiatku, o chvíľu sa k oceľovej príšere – a k tomu, čo som v nej našiel – tak či tak dostanem.

Som absolvent vysokej školy, odbor nie je podstatný. Promovaný pred pár mesiacmi, takže je jasné, že trčím na úrade práce, nie? Potrebujem platiť nájom, priateľka síce niečo zatiahne, ale na všetko nestačí; musíme jesť, obliekať sa a všetko ostatné, veď to poznáš. Takže brigádujem, čo ti budem hovoriť, väčšinou robím nič moc práce.

Aj vtedy to tak bolo – investor kúpil staručkú budovu na Hurbanovej ulici, chystal kompletnú rekonštrukciu, bolo treba vypratáť svinstvo. Koho na to povolajú? Pred-

sa vysokoškolských absolventov, čo drepia na úrade práce. Nech si mladí uvedomia, že neštudovali nadarmo. Teta úradníčka ti ponúkne absolventskú prax - na tri či štyri mesiace, za krásnych stotridsať eur mesačne. Berieš-neberieš, všetko jedno. Ibaže keď nevezmeš, máš čierny bod, lebo vraj nespolupracuješ, a pri najbližšej príležitosti ťa vykopne, až sa za tebou zapráši. Aj z evidencie ťa vyškrtnie, nech nezvyšuješ percentá nezamestnanosti. Sociálna politika v praxi. Čiže beriem aj manuálne fušky, nič iné mi nezostáva, makám ako roboš a dúfam, že na dvestú žiadosť o prácu už niekto aspoň odpovie.

Mám z toho nervy, ale žartíky bokom, lebo tam sa všetko začalo. Pravda, vtedy som o tom nevedel, no v poloruine na Hurbanovej sa odštartovalo odpočítavanie. Potichu tikalo, až kým sa hra neskončila a spolu s ňou aj ja.

Game over, man, takto rýchlo a jednoducho (lusknutie prstami). A keby len ja, kurva, keby len ja...

Aj ostatných som namočil do sračiek, už vieš, ako všetko dopadlo, takže ma chápeš. Ale chcem ti to povedať celé. Mysli si, čo chceš, pokojne považuj za ojeb, mám na háku.

Takže ten prekliaty deň. Ráno som normálne vstal, Mia už bola v kuchyni. Volá sa Miroslava, ale pre mňa je proste Mia; v treťaku na výške sme spolu začali chodiť a vydržalo nám to doteraz.

Počul som, že robí raňajky, štrngali tam hrnčeky, rada varí kakao. Ja ho moc nemusím, ale neriešim. Keď s niekým žiješ v miniatúrnom jednoizbáku, nesmieš riešiť blbosti. Osvedčená múdrosť z intráku, platí aj o bývaní s Miou. Vstal som, zapol nočas a skontroloval blog. Dost ma baví blogovanie, ale to ti už došlo.

V noci pribudlo zopár komentov, iba som ich prebehol očami, nechcelo sa mi púšťať do diskusie. Nejaký

trtko s nickom Kochčera ma trolloval ako zvyčajne. Nikdy nekrm trollov. Skontroloval som čítanosť, nebolo to najhoršie. Môj najčítanejší článok o skúsenostiach z cestovania slovenskou železničnou dopravou mal cez stotisíc zobrazení, ostatné o trochu menej, ale aj tak celkom slušné.

„Dobré ráno,“ Mia ku mne prikročila, zacítil som kačovú vôňu. Položila mi dlaň na plece, stisla prsty, premasírovala mi krk. Často sa budím dolámaný, takže nepohrdnem dobrou masážou. Mia je v tom dobrá, veď absolvovala masérsky kurz. Aj ona je vysokoškolská absolventka, takže musí riešiť takéto kraviny, aby si privyrobita. Práve to sa mi na nej páči – keď sa nedarí, ja začnem pičovať, hocikedy zbytočne vypením. Ona, naopak, nenadáva, radšej absolvuje masérsky kurz a privyrobita zopár eur navyše. Síce sa mi to páči, ale zároveň nie som dvakrát nadšený – veď sa počas masírovania dotýka všetkých stareník, starcov i chlapov. Nič príjemné, ale poďme k veci.

„Nezačítaj sa, o trištvrte hodky tam máš byť,“ pripomenula mi a pobozkala ma na vlasy.

Skvelé, akoby som nevedel, čo ma dnes čaká. Najradšej by som zostal sedieť doma, ale už som sa prihlásil, a keby som neprišiel, zamestnávateľ ma nahlási pracáku. Okrem toho, domácnosť nemôže financovať iba Mia, nemám z toho dobrý pocit.

Nikdy mi nič nevytkla, ale ani nemusela. Stačí, že masíruje starenky, starcov a neznámych chlapov. Nechcem byť prísavka, takže sa naraňakujem a idem makať.

Ráno nič moc, začínal september, vonku celkom kosa. Mesto sa prebúdzalo, stretol som iba zopár chodcov. Veľa som toho nevidel, kráčal som cez arkádové chodby na námestí, ktoré tu ľudia nazývajú laubne, a všade po

letovala hmla. Iba taká jesenná, čo pred obedom zmizne, možno bude slnečný deň. Zatiaľ sa to však nedalo odhadnúť, renesančné a barokové domčeky sa vynárali z oparu. Fantasy atmosféra – cítil som sa ako v *Hre o tróny*.

Popri ošarpanom kostole som prešiel do bočných uličiek a cez Dolný Val sa napojil na Hurbanovu. Už to nebolo ďaleko, necítil som žiadne pracovné nadšenie, skôr naopak – nohy mi oťažievali pri každom kroku. Keby som lepšie počúval svoje telo, ako mi často radila Mia, zabalil by som to a vrátil sa domov. Škoda, že som nepočúval.

Namiesto otočky som bezducho vykračoval ďalej ako Otík z *Vesničko má středisková* – bývalá synagóga, zdravotnícka vysoká škola, ktorá je ešte ošarpanejšia než kostol na námestí, zahnúť doprava a...

„Dorazili ste do cieľa,“ povedala by mi GPS navigácia, keby som nejakú mal.

V tej časti mesta kedysi stálo veľa budov, víl aj palácov zo začiatku dvadsiateho storočia. Niektoré boli pekne zrekonštruované, ďalšie už zbúrané – na uvoľnených parcelách vznikli moderné bytovky či parkoviská. Zopár stavieb však zostalo v pôvodnom stave. Práve do takej víly som mieril. Stála vo vnútrobloku za zelenou budovou stredoškolského internátu a jedálne. Z chodníka ju takmer nebolo vidieť, na chvíľu som zapochyboval, či som na správnom mieste.

Prešiel som cez úzky priechod medzi internátom a rozostavaným penziónom. Odkryl sa mi nečakaný pohľad – secesná vilka podobná internátu, ibaže menšia. Tiež zrejme pochádzala z prvej tretiny dvadsiateho storočia, ale na rozdiel od zelenej budovy pri chodníku nebola zrekonštruovaná. Práve naopak, najlepšie roky mala dávno za sebou. Začudoval som sa, že doteraz som si ju nikdy

nevšímol, aj keď som po Hurbanovej prešiel hádam tisíc-krát. Ale žiadny div, z prednej strany ju zakrýval internát, z opačnej – od Ulice Andreja Kmeťa – zas dlhá bytovka. Ktovie, či chce investor ruinu zrekonštruovať, alebo zbúrať a získať tak lukratívny flek v centre. Pravdupovediac ma to veľmi netrápilo, nech si robí, čo chce. Oveľa viac ma žralo, čo budem v najbližších dňoch robiť ja.

Nič príjemné, stavec. Ak si bol niekedy počas školy na poriadnej brigáde, vieš, o čom točím. Čakala ma partia rovnako nadšených spolupracovníkov, jeden či dvaja frajeri zastupujúci investora a veľa, preveľa posratej ma-kačky. Už prvý deň mi dal zabrať, a to sme robili iba prípravné práce. Vila zvonku nevyzerala rozľahlo – dve poschodia, nevysoká ozdobná vežička, popraskaná omietka plná reliéfov a iných chujovín.

Dnu to však bolo oveľa horšie. Jednak tam smrdelo starinou a hnilobou, zároveň všade lietal prach. Jesenná hmla sa trhala, cez špinavé okná nakukovalo zubaté slnko, no radšej by som bol, keby zostalo skryté. V jeho lúčoch som totiž videl poletujúce mračná prachu, zdalo sa mi, že tam nelietajú a nevidia jednotlivé zrnká, ale celé chuchvalce. Iba nedávno som čítal zaujímavý blog o parazitoch žijúcich v prachu; text dopĺňali aj detailné obrázky mikroskopických živočíchov. Spomenul som si na ne zakaždým, keď mi prachové zrnká podráždili nos alebo zabehli do hrdla.

Lenže to bol iba začiatok. Dvaja maníci od investora nám prikázali vyvliecť nábytok z izieb a vyhádať ho pred vilu. Vtedy mi prvý raz napadla otázka, aká inštitúcia tu vlastne kedysi sídlila? Nebol to súkromný dom – členenie izieb aj ich výbava pripomínali čosi úplne iné.

„Internát tu bol,“ fučal pracovný kolega, keď sme po dlhšej chodbe vliekli ťažkú a škrípajúcu kovovú posteľ.

„Myslíš?“ zapochyboval som.

„Internát, ako v budove pri ceste.“

Pravda, prízemie aj poschodia pretínala ústredná chodba, do ktorej sa otváralo zopár dvier. Všetky viedli do nevelkých izieb vybavených skromným nábytkom a jednou či dvoma železnými posteľami. Mimochodom, skurvene ťažkými.

„Ja ti neviem,“ pokrútil som hlavou. „Skôr nemocnica alebo dajaký ústav.“

„Tubera, ty kokos,“ zašomral kolega, tvár sa mu skrútila odporom.

V mysli sa mi okamžite vynorili ďalšie skvelé možnosti. Kdesi som čítal, že napríklad baktérie cholery dokážu prežiť aj desiatky rokov.

„Alebo syfilis, ten bol vtedy tiež poriadne rozšírený,“ doložil som na vylepšenie nálady.

„Ale ten nechytíš iba tak, či?“

„No... neviem,“ zapochyboval som, bavilo ma strašiť ho. Okrem toho mi napadlo, že by z dnešnej fušky mohol byť obstojný príspevok na blog. Vytiahol som smartfón a odfotil si zdevastovanú chodbu s vysokým oknom na konci.

Trochu som pookrial, ale netrvalo to dlho. Do vily totiž dorazila ďalšia partia. Chlapíci prišli v profesionálnych pôsobiacich pracovných kombinézach, niesli si aj fajn vybavenie. Ozajstní pracanti, nie vysokoškolskí amatéri ako my.

Netrvalo dlho a predpoklad sa potvrdil – v jednej z prízemných izieb začali rozvrtávať steny i podlahu. Zrejme hľadali vodovodné rozvody, stupačky alebo čosi podobné. Nech už išlo o čokoľvek, výsledok bol rovnaký – pekelný rámus. Aspoň dve zbíjačky, do toho osekávanie stien akýmisi dlátom, jednoducho peklo. Celá budova

sa chvela, cítil som, ako mi podlaha pod nohami vibruje. Na toto ma nikto nepripravil, dokonca ani teta na úrade práce asi nevedela, do čoho nás púšťa.

O polhodku bol už vzduch úplne nedýchatelný, z prízemia sa valili prachové mračná aj hlasné nadávky. Existujú dva typy stavbárskych majstrov – apatici a dramatici. Prví si budú v pohode a bez záujmu robkať svoju práčičku bez ohľadu na akékoľvek detaily či širší obraz, napríklad, že na nich padá dom. Pre druhých je maximálna dráma aj výmena žiarovky. Títo patrili k druhej skupine, lebo nadržali čoraz hlasnejšie, hnusnejšie a častejšie.

Napriek útrapám sme pokračovali v práci, vypratali sme takmer všetky izby na prvom poschodí. Nebolo ich veľa, iba štyri či päť, ale skús odniesť dolu schodmi zopár kovových postelí. A, samozrejme, skrinky, stolíky, poličky...

O desiatej som už mal smrť na jazyku. Nebol som sám, aj moji kolegovia čoraz častejšie zostávali na vzduchu, pokašliavali, chrchlali, alebo si, naopak, zanášali ťažko skúšané pľúca dávkami nikotínu zo zdravotnej cigaretky. Ja nefajčím a pokiaľ som nemusel, rád som si odpustil jednu cestu dole a hore schodmi. Takže som zostával na poschodí, otvoril som okno, vyklonil sa a lapal po čerstvom vzduchu.

Práve sme zdolali predposlednú izbu, kolegovia a dokonca aj profi stavbári sa vytratil na dvor, vila stíchla. Nechal som otvorené okno, prešiel sa po chodbe a skontroloval vypratane izby. Nič nám neuniklo, prvé poschodie bolo prázdne, zostávala jediná kutica.

Keď som do nej vkročil, od prekvapenia mi nadvihlo obočie. Žiadne kovové posteľe ani lacný nábytok. Stáli tam skrine aj masívny stôl z mahagónového dreva. Všetko pekne vyrezávané, na úrovni. Pri elegantnom konferenč-

nom stolíku bolo mäkučké čalúnené kreslo, ktoré však pokrývala taká hrubá vrstva prachu, že som radšej o krok ustúpil.

Akási kancelária – ak tu bol niekedy ústav, v tejto miestnosti sídlil riaditeľ či primár. Na stenách som rozoznal niekoľko svetlejších obdĺžnikov, kedysi tam museli visieť obrazy. Aj tapety boli luxusné, síce ich zanesol prach, ale ozdobné vzory napriek tomu hýrili vkusnými farbami.

Vysoké police pri stenách zivali prázdnotou, kedysi však slúžili ako kartotéka, zostali na nich ceduľky s písmenami abecedy. Skĺzol som po nich pohľadom a zastavil sa až pod oknom.

V kúte sedelo monštrum. Hranatý čierny trezor, pútnik zo starých čias, určite si pamätal Rakúsko-Uhorsko. Nad dvierkami bol umiestnený ozdobný reliéf štítu, koruny a dvoch bájných zvierat sprevádzaných strohým nápisom *Anton Maly Wien*. Napriek desaťročiam, čo sa cez trezor prevalili, a prachu, čo sa naň nalepil, sa matne leskol.

Akoby vyčkával. Akoby striehol a vyčkával.

Úplne ma zhyponotizoval, musel by si vidieť ten hranatý tvar, ale zároveň jemné línie, aby si to pochopil. Dokonalý dizajn, očaril ma, uhranul skrz storočím.

Pristúpil som bližšie – kľúčovú dierku zakrýval ozdobný kryt z ušľachtitého kovu. O kúsok nižšie vytrčala z oceľových dvierok otočná rúčka.

Siahol som na ňu – studená.

Zovrel som prsty, skúsil otočiť, ale ani sa nepohla. Najprv bolo treba zasunúť kľúč do zámky a odomknúť, inak ani ťuk.

Bez správneho kľúča si nemal šancu preniknúť dovnútra – trezor to hovoril svojím tvarom, vyžarovala z neho tvrdosť a nedobytnosť. Už len tým, ako vyzeral, odrádzal od pokusov preniknúť doň násilím.

Ktovie, čo je dnu, napadlo mi.

Kanceláriu ktosi dávno vypratá, pobral všetky papiere, dokumenty, výbavu, taniere i príbory. Ponechal iba nábytok, nič viac. Lenže ak sa mu trezor nepodarilo otvoriť, ak odolal všetkým pokusom o vydanie svojich tajomstiev, možno v ňom zostalo čosi z obdobia, keď tu ešte...

„Čo medituješ?“ vyhrkol absolventský kolega.

Nepočul som, kedy za mnou prišiel, skoro ma chytil zrádnik, ale rýchlo som sa ovládol.

„Premýšľam, čo s týmto,“ ukázal som na trezor.

„No boha, riadne hovädo!“

„Hrubá oceľ, zasadený do podlahy, možno zaliaty do betónu...“

„Toto ja trepať von nebudem!“

„Dúfam, že ani ja,“ prisvedčil som a vybral smartfón, aby som si elegantnú čiernu obľudu vyfotil. Keď bloguješ, musíš dopredu premýšľať nad tým, čo by tvojich followero-rov mohlo zaujímať.

Idylka, žiaľ, netrvala dlho; už o chvíľu sa z prízemia ozvali zbíjačky, steny sa začali otriasať, peklo sa vrátilo.

Vlastne, naozaj zlé to začalo byť, až keď sme dolu schodmi trepali masívne police aj stôl. Rámus, prach, ťažké bremená – presne tak som si predstavoval svoje pracovné nasadenie, keď som na fakulte riešil ťažké úlohy, čo nám zadávali profesori a docenti.

Našťastie ma podobné utrpenie čaká už iba zajtra, potom sa začína víkend. Dva dni preležím na gauči, iba telka a notebook, nič viac.

Ešte Mía, samozrejme.

Zakaždým, keď sme pred vilu odhodili kus nábytku a vrátili sa naspäť do kancelárie, padol mi zrak na čierny trezor.

Čo v ňom asi tak je, čo ukrýva?

Nepochyboval som, že nie je prázdny. Uškŕňal sa na mňa svojimi hranatými dvierkami, pákou pripomínajúcou nos, aj jediným jagavým okom. Dráždil ma, akoby na mňa žmurkal.

Čo skrývaš, čo je za dvierkami? premýšľal som.

Mohlo tam byť čokoľvek. Isté však bolo, že to tam ležalo pekne dlho, prinajmenšom zopár dekád.

Keď si chalani odbehli na cigaretku, vrátil som sa k trezoru a prezeral si ho detailnejšie. Všimol som si škrabance na dvierkach aj okolo miest, kde sa nachádzali skryté pánty.

Určite nie som prvý, koho trápi obsah oceľovej skrine.

Čo je v tebe?

Zopár zúfalcov si prinieslo páčidlá alebo iné nástroje. Zbytočne, trezor odolal všetkým nájazdom, bola to kvalitná prácička majstra Antona Malého z Viedne. Aspoň tak som si vysvetlil nápis nad vzduchotesne zamknutými dvierkami.

Ktosi tu usilovne pracoval, hľadal štrbiny, kam by mohol zasunúť páčidlo. Dokonca sa zdalo, že sa snažil osekať okraj dvierok akýmsi dlátom. Keď sa nedarilo, pokúsil sa rozmlátiť betónový sokel, do ktorého bol trezor zapustený. Ani to nepomohlo, dobrodruhovía obišli naprázdno.

Čo je v tebe?

Furt mi to chodilo po rozume.

Mohlo tam byť všeličo, ale povedzme si pravdu – čo je najlogickejšie?

Čo sa odkladá do trezorov?

Správne, cennosti!

Niečo, pri čom si potrebuješ byť istý, že to nepadne do nepovolaných rúk. Niečo vzácne.

Presne tak som uvažoval, dávalo mi to zmysel, bol som z toho čoraz nervóznejší.

Staré peniaze, šperky, cennosti?

Ničomu z toho by som sa nebránil.

Fantazíroval som čoraz viac, práca sťahováka je na to ako stvorená. Čím väčšia a ubíjajúcejšia námaha, tým živšie a farebnejšie fantazírovanie.

Už som sa videl, ako objavím zbierku zlatých prsteňov. Prinesiem ich domov, Mia je nadšená, vyvaluje oči, natešene si pritíska dlaň na ústa. Alebo, ešte lepšie, strelím ich v záložni na námestí, vezmem peniaze a kúpim drahejšiu polovičku ozajstný darček - moderný šperk či luxusný parfum Calvin Klein, o ktorom mi už dlho nenápadne rozpráva.

Paráda, sťahovacia kalvária bude mať napokon šťastný koniec. Chýba k tomu jediné...

Otvoriť trezor.

Zasnenie razom vyrchalo, oceľovú príšeru neotvorím, nemám žiadnu šancu. Odolala páčeniu aj úderom dláta, moje zbožné priania ju určite neodomknú.

Bolo to zvláštne, ale precitnutie z fantazírovania ma ovalilo viac než direkt pášťou do brady. Už od rána som sa cítil nahovno, realita ma ubíjala, no ako-tak som odolával. Napokon ma dostalo obyčajné zasnenie. Lenže tak to býva, môžeš byť húževnatý, vzdorovať nepríjemnej skutočnosti, koľko len chceš. Nakoniec ťa zloží vlastná hlava. Uvedomil som si totiž, ako dávno som už Mii ne-spravil poriadnu radosť. Medzi nami, vôbec som si nespomenul, kedy k takému niečomu došlo.

Môj prvý deň v novej práci sa skončil neslávne. Pováľali sme ešte nábytok z druhého poschodia a pobrali sa domov. Nijako extra sme sa nelúčili, práca nás nezomkla, každý mal ostatných na háku. Veď keby sa dalo, nebol by tu ani jeden z partie.

Ani doma to nebolo bohviečo. Mia síce nič nepo-

vedala, ale stačil mi jej pohľad. Už ju dobre poznám, zachytím, keď jej očami prebehne zdesenie. Možno inokedy by sa na mojom výzore rozosmiala. Možno inokedy...

Betónový prach, čo na mňa sadal celý deň, sa mi prilepil na šaty, vlasy aj tvár. Vyzeral som ako chlapík z českej komédie *Kulový blesk*, ktorý musel celý deň vláčiť uhlie z jednej pivnice do druhej.

Presne tak som sa aj cítil.

Nič som nepovedal, mĺkvo som prešiel do kúpeľne, zhodil zo seba stvrdnuté zaprášené montérky a osprchoval sa. Dôkladne som si zmýval hlavu, potreboval som z nej dostať všetok prach, čo sa usadil vo vlasoch. Napokon sa mi lepkavé zrníčka a hrudky podarilo zmyť, čosi však v hlave zostalo.

Otvoriť trezor...

Ani po sprche mi nebolo veľmi do reči. Mía to našťastie neriešila, nechala ma na pokoji. Zapol som notebook, stiahol doň fotky z mobilu a poprezeral dnešný úlovek. Zopár momentiek bolo celkom zaujímavých, takže som ich nahral na blog a prihodil dávku vtipných komentov. Nešlo to ľahko, nebolo mi do smiechu, ale akonáhle fanúšikov prestaneš kŕmiť dávkou emócií, na aké sú zvyknutí, rýchlo sa rozutekajú.

Chápeš, ľudia milujú autenticitu a otvorenosť, ale zároveň musíš byť vtipný a nad vecou. Môžeš nadávať na život, Slovensko či frajerku, no zakaždým s vtipom. Keby som začal chrliť ľútostivé sračky, odrazu by som nepísal pre desaťtisíce čitateľov, ale pre desiatich, možno dvadsiatich neurotikov s podobnými problémami. Fanúšikom ide o ich vlastné zážitky a pocity, ktoré v nich dokážeš vyvolať, nie o teba. V tom si treba urobiť jasno, ale ty sa živiš písaním, takže ti to asi nemusím hovoriť. Rad-

šej prejdem k veci – na druhý deň začalo ísť do tuhého. Spôsobil som si to sám, pretože v gebuli mi stále víril ten idiotský nápad.

Otvoriť trezor...

„Tak čo, chalani, už ste cvoci?“ pokrikoval na nás robotník zakaždým, keď sme na kopu pred vilou vynášali svinstvo z druhého poschodia.

Spočiatku sme nereagovali, nemali sme náladu. Fero, môj spolutrpiteľ, bol taktiež čerstvý absolvent, takže sme si rozumeli. Nič tak nepoteší čerstvo otitulovaného človeka, ako keď si z neho uľahuje robotník. Pred pár mesiacmi promócie, veľká sláva a pocit zadostučinenia – kamsi si to dotiahol, keďže si pred meno môžeš pridať zopár písmeniek. Asi tak týždeň eufórie, potom vytriezvenie. Ani nevieš ako, vysmieva sa ti obyčajný roboš so zbijačkou v ruke. Navyše, aj ty si už vlastne roboš, no môže ťa hriať pocit, že si na to päť rokov študoval na univerzite.

Partia chlapov sa dobre bavila, nenechali si ujsť jedinou príležitosť, zakaždým, keď sme znášali ďalší náklad, neodpustili si novú poznámku či otázku.

„Aký máš titul?“ dobiedzali s úškrnmi.

„Magister!“ vyprskol Fero zlostne. Bola to chyba, mal sa ovládnuť a nedopriať im zadostučinenie.

Rozrehotali sa, akoby povedal neviemaký vtip.

„Magor? Tak to sem pasuješ!“

„Akože prečo?“ zavrčal Fero a pristúpil k partii. Nebol mohutný, skôr šľachovitý, ale v hlase mu zaznela zúrivosť. Ani sa mu nečudujem, vo mne taktiež vrelo.

„Veď no,“ tšil ho starší robotník. „To my len tak, aby chvíľa ušla.“

„Aha.“

„Magori a cvoci sem pasujú, lebo tu bol blázinec.“

„Blázinec?“ zastarel som sa.

„Hej,“ prisvedčil chlap. „Tam v pivnici sme našli voľajaké papiere. Blázinec, cvokhaus.“

„Ústav pre duševne chorých,“ doložil ďalší chlap. Zastváril sa bystro, určite bol hrdý, koľko rozumných slov zo seba dostal.

„A kde sú tie papiere?“ nedalo mi.

„Čo ťa zaujíma, chceš skontrolovať, či si tu správne?“

Znova sa rozrehotali, mávol som rukou a pobral sa naspäť na poschodie. Fero vykročil za mnou, dialóg medzi sociálnymi vrstvami sa skončil.

„Tam sme ich drbli na hrbu, ak chceš pozrieť!“ zakričal za nami starší robotník, ukazujúc na dvor.

Na druhom poschodí sme pracovali šiesti, neboli sme však pokope. Každéj izbe sa venovala iná dvojica, bolo tam práce ako na kostole. Z akéhosi dôvodu totiž poschodie slúžilo ako skladisko. V izbách bol naukladaný nábytok, ale váľali sa v nich aj vrecia plné starého šatstva či handier.

„Myslíš, že tu bol ozaj blázinec?“ vyzvedal Fero.

„Možno si z nás iba strieľali.“

„Ale vyzerá to tu ako nejaký ústav,“ ukázal na otlčený sanitárny nábytok.

„A počul si niekedy o tom, že by tu bola psychiatria?“

„To nie, pravda, ani keď som bol malý. Bývam v Starom meste, poznám to tu a často tadiaľto chodievam, odjakživa to bola takáto ruína.“

„Ak tu bol ústav, muselo to byť riadne dávno,“ zhodnotil som.

„Možno začiatkom minulého storočia alebo pred vojnou. Blázinec v tých časoch...“ nedopovedal, ale tvár sa mu skrivila odporom.